

VISI LIETUVOS ŽEMĖS ŠVENTIEJI, MELSKITE DIEVĄ UŽ MUS!

STAČIATIKIŲ LIETUVA

Lietuvos Stačiatikių Bažnyčios laikraštis

2024 m. vasara Nr. 18

www.orthodoxy.lt

facebook.com/orthodoxy.lt

Sveika, vasara!

► Šventę vaikams „Sveika, Vasara!“ organizavo Lietuvos Stačiatikių Brolija. V. Valužio nuotr.

Naujojoje Vilnioje, Petro ir Pauliaus cerkvės šventoriuje, birželio 2, pasibaigus sekmadienio Liturgijai, vyko linksma vaikų šventė, skirta Tėvo, vaikų gynimo dienai bei prasidėjusiai vasarai.

Susirinkusius vaikus ir jų tėvelius pasveikino Vilniaus ir Lietuvos metropolitas Inokentijus. Jungtinis choras, kuriame dalyvavo ir sostinės šventovių dvasininkai, giedojo Velykų giesmes.

Šventėje dalyvavo ne tik sekmadieninių mokyklų auklėtiniai ir kiti Lietuvos Stačiatikių Bažnyčios šventovių jaunieji parapijiečiai su savo tėvais, bet ir vaikų namų „Gilė“ auklėtiniai su dėstytojais.

Šventės „Sveika, vasara!“ programa buvo

įvairi ir turininga: kūrybinių kolektyvų, animatorių, fokusininko pasirodymas bei mokslinių bandymų demonstravimas. Norintieji galėjo pašokinėti ant batutų, dalyvauti įvairiuose žaidimuose.

Visiems šventės dalyviams buvo parengtos dosnios vaišės.

Palaiminus metropolitui Inokentijui, šventę organizavo Lietuvos Stačiatikių Brolija. Šventės parengimo ir jos vyksmo darbuose dalyvavo dešimtys savanorių.

Vasarą vaikai galės pailsėti stačiatikių stovykloje, kurios organizavimu tradiciškai rūpinasi Lietuvos Stačiatikių Brolija. Pirmoji stačiatikių stovyklos pamaina vyks Klaipėdoje, nuo liepos 6 iki liepos 17, o antra pa-

maina - Ignalinoje, nuo rugpjūčio 2 iki 14.

Stovyklautojų dienotvarkė sudaryta taip, kad vaikai ir pailsėtų, ir naudingai praleistų laiką. Programoje ir susitikimai, ir meistriškuomo pamokos, ir sporto varžybos, ir pokalbiai su dvasininkais bei pan. Be to, vaikams bus sudaryta galimybė priimti Švenčiausiuosius Slėpinius. Stovyklautojų sielovada rūpinsis jerėjus Olegas Šliachtenko. Išsamesnę informaciją apie stovyklą galite sužinoti telefonu: +37065064599.

Be minėtų stovyklų, vaikų poilsio stovyklas, piligrimines keliones, šeimų išvykas rengs ir daugelis Lietuvos Stačiatikių Bažnyčios parapijų. Informacijos apie tai galima gauti mūsų šventovėse.

Ganytojo žodis

2 psl.

Teologijos studijos: praėjo pirmieji metai

3 psl.

Bažnytinis kalendorius

4-5 psl.

Interviu su igumenu Antonijumi (Gurinovičiumi)

6-7 psl.

Bažnyčios naujienos

8 psl.

LIETUVOS STAČIATIKIŲ BROLIJA
KVIETIA VAIKUS!

VASAROS STOVYKLA

LIEPOS 6-17 RUGPJŪČIO 2-14
KLAIPĖDA IGNALINA

STOVYKLAUTOJŲ LAUKS
ŽAIDIMAI, KONKURSAI,
MEISTRISKŪMO PAMOKOS, SPORTO
VARŽYBOS, KŪRYBOS VAKARAI,
SUSITIKIMAI VAIKAI SUŽINOS
DAUGIAU APIE STAČIATIKYBĘ IR
DALYVAUS DIEVIŠKOJOJE
LITURGIJOJE.

INFORMACIJA: INFO@YOUTH.LT
REGISTRACIJA: WWW.YOUTH.LT/SUMMER

ISSN 2783-7173

9 772783 717000

Mūsų gyvenimo tikslas - įgyti Šventosios Dvasios

Vilniaus ir Lietuvos
metropolitas INOKENTIJUS

Brangūs broliai ir seserys Kristuje!

Šiomis dienomis mūsų bažnyčios gyvenime išgyvename ypač maloningą laikotarpį. Nors Velykos yra visų žmonių švenčių Šventė, visgi kiekvienas iš mūsų išgyvena savo asmenines Velykas, patiria ypatingą jausmą, kurį Viešpats mums dovanoja tiek, kiek esame nusipelnę. Pasibaigus Velykų šventei, su džiaugsmu laukiame Švenčiausiosios Trejybės šventės, kurią šiemet švęsime birželio 23-ąją.

Penkiasdešimtą dieną po Velykų Šventoji Bažnyčia maldoje prisimena Šventosios Dvasios nužengimą ant Kristaus mokinių. Ši šventė dar vadinama Sekminėmis (rus. - Penkiasdešimtadieniu, nes nuo Velykų iki Šv. Trejybės yra lygiai 50 dienų). Penkiasdešimtą dieną po Viešpaties Jėzaus prisikėlimo, kai Kristaus mokiniai kartu su Švenčiausiąją Mergele Marija buvo Jeruzalėje ant Siono kalno, trečią valandą dienos (arba, mūsų laiku - devintą valandą ryto) pasigirdo didelis ūžesys, tarsi pūstų smarkus vėjas. Ore pasirodė tarsi plazdantys ugnies liežuviai ir nusileido ant apaštalų. Kartu su išoriniu regimu stebuklu apaštalų sielose įvyko ir vidinis stebuklas. Jie visi „pasidarė pilni Šventosios Dvasios“, kaip sakoma Šventajame Rašte.

Apaštalamis iš Dangaus buvo suteikta nauja Dievo malonė - jie pradėjo kalbėti kalbomis, kurių anksčiau nemokėjo. Ši dovana buvo būtina skleisti Evangelijos tiesą visame pasaulyje. Sustiprinti Dievo Dvasios, jie tapo drąsiais ir tvirtais tikėjimo skelbėjais, nebijančiais nei žiaurių persekiojimų, nei grasinimų. Iš tiesų, kaip žinome, visi apaštalai, išskyrus Joną Teologą, mirė kankinio mirtimi už Kristų.

Jie nešė žmonėms Dievo žodį ir Kristaus šviesą, kuri pakeitė visą pasaulį. Buvo įsteigta Kristaus Bažnyčia, prie kurios prisijungė daugybė kartų ir kuriai priklausome mes, XXI a. žmonės. Ko mus moko Bažnyčia?

► Metropolitas Inokentijus: „Bitės skrenda prie tų žiedų, kur yra nektaro, o Šventoji Dvasia aplanko sielas, sklaidžiančias gerų minčių aromata“. A. Litvinovo nuotr.

Kristaus Bažnyčia mus moko, kad vienintelis Dievas, visatos Kūrėjas, yra pažinus ir egzistuoja trijuose Asmenyse, Jis yra Dievas Trejybė - Tėvas, Sūnus ir Šventoji Dvasia. Trejybės Asmenys yra ne trys Dievai, bet vienas Dievas. Tai begalinio ir nesuvokiamo Dievo vidinio gyvenimo slėpinys. „Dievas yra meilė“ (1 Jn 4, 16). Ne tik todėl, kad Jis myli savo kūrinį - pasaulį ir žmoniją. Dievas pats iš savęs yra Meilė, nes Vieno Dievo būtis yra Dieviškųjų Asmenų - Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios sąveika, kuri, pagal šventojo Maksimo Išpažinėjo žodžius, yra „am-

žinas meilės judėjimas“. Trejybė yra Meilės Trejybė, o Dievas yra Trijų, be galo mylinčių vienas kitą, Asmenų vienybė.

Šventosios Trejybės šventė taip pat primena mums apie krikščioniškojo gyvenimo tikslą - Šventosios Dvasios įgijimą. Apie tai kalbėjo ir didysis rusų šventasis Serafimas Sarovietis. Šios Dieviškosios malonės įgijimas, kiekvienos Jos kruopelytės surinkimas - tai amžinoji žmogaus paskirtis, jo misija. Šiame Dievo Dvasios priėmimo ir įgijimo slypi krikščionio gyvenimo žemėje prasmė. Kas priėmė Šventąją Dvasią, kas įgijo

Jos malonę, tas tapo amžinojo gyvenimo, būsimąjo amžiaus slėpinio dalininku, buvo pašventintas, perkeistas ir tapo nauju kūrinium, nauju žmogumi.

Žemiškasis gyvenimas mums duotas tam, kad priimtume šią transformuojančią galią ir padedant Šventajai Dvasiai, taptume Dievo vaikais. O Dievo Bažnyčia, jos dieviškoji tarnystė, sakramentai ir maldos - tai aplinka, kurioje galime viso to išmokti ir įgyti Šventosios Dvasios. Dievo Apvaizda mus moko, kad žmogus turėtų apmąstyti savo gyvenimą, ištrūkti iš nuodėmės liūno, prisiminti,

kad jam skirtas amžinasis gyvenimas Danguje, palaiminga amžinybė su Viešpačiu ir Jo šventaisiais, ir pradėti rūpintis, kaip tapti dvasiniu žmogumi, panašiu į šventuosius ir patį Viešpatį.

Kaip galima gauti Šventosios Dvasios malonę, kaip iš kūniško žmogaus tapti dvasiniu žmogumi? Atsakymas gali būti tik vienas: gyvenant pagal Kristaus įsakymus. Jis Pats Evangelijoje sako: „Jei mane mylite, jūs laikysitės mano įsakymų. Aš paprašysiu Tėvą, ir Jis duos jums kitą Globėją, kuris liktų su jumis per amžius, - Tiesos Dvasią...“ Vadinasi, norint gauti Šventąją Dvasią, reikia atidžiai studijuoti Kristaus įsakymus ir vykdyti juos savo gyvenime. Nešvari siela negali tapti Malonės indu. Juk niekas nepils brangaus ir tyriausio skysčio į sudužusį ir purviną indą.

Šventieji Tėvai sako, kad taip, kaip bitės išskrenda, kai jas apipučia dūmais, taip ir Šventoji Dvasia pasišalina iš tos sielos, kurioje mato ir jaučia aistrų tvaiką, nuodėmingas mintis ir širdies sąmyšį - pavyzdžiui, pavydą, nemeilę artimui, prisiminimą pikto, geidulinę mintis, puikybę, tuštybę ir kita. Ir atvirkščiai - kaip bitės skuba prie gėlių, kuriose yra nektaro, taip ir Šventoji Dvasia ateina į tas sielas, kurios kvepia aromatais minčių ir jausmais, pavyzdžiui, artimo meile, romumu, nuolankumu, dosnumu, didžiavasiškumu, tyrumu ir kitomis dorybėmis.

Jų siekti privalome kiekvieną dieną, įveikdami viską, kas tam trukdo. Pasitelkdami maldą, Bažnyčios sakramentus - visų pirma išpažintį ir Komuniją, gerus darbus, gailingumą ir meilę artimui.

Mūsų tikslas - tapti kitu, pasikeitusiu žmogumi, nauja asmenybe, pasirengusia amžinajam gyvenimui Meilės Karalystėje, kur gyvena šventi žmonės, mylintys vieni kitus ir besimeldžiantys už mus - patiriančius išbandymus žemėje, kad galėtume prisijungti prie jų amžinajame gyvenime, galėtume be perstojo šlovinti Švenčiausiąją Trejybę ir be galo dėkoti mūsų Dievui ir Gelbėtojiui Viešpačiui Jėzui Kristui! Amen.

Metropolitas Inokentijus pasveikino Prezidentą Gitaną Nausėdą perrinkimo Lietuvos valstybės vadovu proga

Lietuvos Stačiatikių Bažnyčios vadovas, Vilniaus ir Lietuvos metropolitas Inokentijus nusiuntė sveikinimus Lietuvos Respublikos Prezidentui Gitanui Nausėdai perrinkimo valstybės vadovu proga ir palinkėjo jam Dievo pagalbos einant prezidento pareigas:

Lietuvos Respublikos Prezidentui
Jo Ekscelencijai
p. Gitanui Nausėdai

Jūsų Ekscelencija,
Didžiai gerbiamas p. Prezidente!
Lietuvos Stačiatikių Bažnyčios tikinčiųjų ir savo paties vardu prašau Jus priimti pačius šil-

čiausius ir nuoširdžiausius sveikinimus dėl Jūsų perrinkimo į aukščiausią Lietuvos Respublikos Prezidento valstybinį postą!

Kaip ir pastaruosius penkerius Jūsų tarnystės Lietuvos žmonėms metus, mes ir toliau nuoširdžiai meldsimės už Jus, kad Viešpats visada būtų su Jumis ir padėtų Jums sunkioje ir atsakingoje tarnystėje Lietuvos valstybei.

Telaimina Jus Viešpats tolesniam darbui, suteikia Jums fizinių jėgų ir dvasinės išminties sėkmingai tęsti Prezidento pareigas!

Su gilia pagarba

INOKENTIJUS
Vilniaus ir Lietuvos Metropolitas
Vilnius, 2024 m.

Žmogaus óvasia miršta, kai Dievo Dvasia nuo jo pasitraukia.
Šv. Ignacijus Eričaninovas

Praėjo mokslo metai: pirmieji Teologijos studijų darbo rezultatai

Trakų vyskupas AMBROSIJUS
Teologijos studijų vadovas

Palaiminus Vilniaus ir Lietuvos metropolitui, 2023 metų rudenį arkivyskupijoje ėmė veikti dviejų metų Teologijos studijos. Dievo malonės, dėstytojų ir besimokančiųjų pastangų dėka pasibaigė pirmieji studijų metai, ir jau galima daryti pirmas, pradines išvadas, apibendrinti šios mūsų Bažnyčiai naudingos veiklos rezultatus, apmąstyti sukauptą patirtį.

Buvo mokoma keturiuose skyriuose: ganytojų, katechetų, ikonų tapymo ir chorinio dirigavimo bei giedojimo. Dauguma besimokančiųjų - įvairius darbus dirbantys, šeimas turintys žmonės, todėl rengiant užsiėmimų tvarkaraštį buvo maksimaliai į tai atsižvelgiama. Mokymas vyko tik dvi dienas per savaitę: penktadienio popietę ir šeštadienį iki vakarinės. Kai reikėjo atlikti praktinius užsiėmimus, įskaitant ir vykstančius šventovėje, kartais jie vykdavo ir šiokiadienių vakarais. Mokyti buvo galima ne tik tiesiogiai dalyvaujant, bet ir nuotoliniu būdu, nes dalis asmenų gyvena toli nuo Vilniaus: Klaipėdoje, Tauragėje, Mažeikiuose, Druskininkuose ir kitose vietovėse. Kai kas neseniai atvyko į Lietuvą, nes buvo priversti palikti gimtuosius namus prasidėjus karui Ukrainoje.

Studijų mokymo baze tapo Vilniaus Šventosios Dvasios vienuolynas, sostinės Nikolajaus šventovės parapijos namai bei Skaisčiausiosios katedra. Vienuolyne vyko svarbiausios paskaitos, skirtos visų skyrių besimokantiems; parapijos namuose ir Skaisčiausiosios katedroje buvo rengiami praktiniai užsiėmimai. Studijų dėstytojais tapo arkivyskupijos dvasininkai ir pasauliečiai su aukštuoju teologo išsilavinimu, turintys pedagogo darbo patirties, dėstę aukštosiose stačiatikių mokymo įstaigose. Tarp teorinių teologijos disciplinų, dės-

► Teologijos studijų dėstytojai ir besimokantieji mokslo metų pabaigą atšventė Nikolajaus šventovės parapijos namuose.

tytų Teologijos studijose, paminėtinos šios: Šventasis Raštas (Senasis ir Naujasis Testamentai), „Katekizmas“, „Liturgika“, „Amžiaus grupių pedagogika ir psichologija“, „Sakralinio meno pagrindai“ ir kt. Besimokančiųjų nuomone, mokslų lygis pakankamai aukštas: daugelis, nors jau daug metų yra praktikuojantys Bažnyčios nariai, su nuostaba atrado sau naujas Stačiatikybės teologijos gelmes, kitus Šventojo Rašto komentavimo aspektus, praktinius tarnavimo stačiatikių pamaldose ir dalyvavimo jose dalykus bei ikonų tapymo ypatumus.

Būsimieji katechetai turėjo galimybę geriau suvokti, ką reiškia žodžiai, jog palaimintas tas, kuris ne tik pats stengiasi vadovautis Šventojo Rašto, Dievo įsakais, bet ir sugeba, gali kitiems tai perteikti. Besimokantieji chorinio dirigavimo ir giedojimo bei ikonų tapymo skyriuose suprato, koks sudėtingas ir ilgas jų tarnystės kelias, ypač jei gausu ikonų tapytojas, giesmininkas,

o jau labiau - choro vadovas šios tarnystės ėmėsi gerai suvokdamas, ką ir kam jie gieda, kokius poveikius kuria dažais ar garsais. Būsimiesiems ganytojams tapo akivaizdu, kad rengiantis tarnauti Bažnyčioje nepakanka tik mokytis, kaupiti žinias ir ugdyti reikiamus įgūdžius. Pirmiausia, svarbiausia čia - derama būsimosios dvasininko dvasios būklė, nes dvasininko gyvenime pildosi mūsų Vyriausiojo Kunigo Viešpaties Jėzaus Kristaus žodžiai: „Nuo Manęs atsisakyte, jūs negalite nieko nuveikti“ (Jn 15, 5).

Į Teologijos studijas buvo priimta apie 90 žmonių. Jie pradėjo mokytis 2023 metų spalio 1. Baigiantis pirmiesiems mokymosi metams egzaminus laikė kiek daugiau nei pusė įstojusiuoju. Vieniems užsiėmimai atrodė pernelyg lengvi, kitiems - pernelyg sudėtingi.

Praktika parodė, kad ir žmo-

gaus sugebėjimas gerai susiorganizuoti yra svarbus ir netgi būtinas mokymosi proceso dėmuo. Tie, kuriems pavyko darnų mokymosi ritmą „įpinti“ į savo įprastą gyvenimo režimą, galėjo vaisingai tęsti mokymąsi. O pradėdant mokytis reikia atsižvelgti ir į savo sveikatą, į pareigas darbe ir šeimoje. Besimokantieji iš savo patirties galėjo įsitikinti, jog vienas iš paskutinių-

“ Buvo mokoma keturiuose skyriuose: ganytojų, katechetų, ikonų tapymo ir chorinio dirigavimo bei giedojimo

jų dvasingųjų Optos senolių buvo teisingas sakymas dvasinio mokymo įstaigų moksleiviams, kad mokymasis neturi trukdyti melstis, o malda - mokymuisi. Kaupdami žinių apie stačiatikių teologiją, apie sakralinį meną, dalyvaudami Bažnyčios gyvenime kartu vienaip ar kitaip susiduriame ir su savo pačių ydų bei dorybių raiška. Kyla įvairių pagundų, kurias esame pašaukti įveikti, kad galėtume tęsti tarnystę Dievui ir žmonėms.

Dėl šios priežasties Teologijos studijų organizatoriai ir dėstytojai dvasiniam besimokančiųjų ugdymui skyrė ne mažiau dėmesio nei dėstomiems dalykams. Būtent būsimiesiems Bažnyčios tarnams, pradedantiems žengti šiuo keliu, buvo skirti pokalbiai dvasinėmis ir moralės temomis.

Arkivyskupijos Teologijos studijų dvasiniu centru tapo Vilniaus miesto Nikolajaus cerkvė. Joje kiekvieną šeštadienį vyko vadinamosios „mokomosios“ Dieviškosios Liturgijos, kuriose dalyvavo besimokantieji. Liturgiją aukėjo Teologijos Studijų vadovas, Trakų vys-

kupas Ambrosijus. Kartu tarnavo šventovės klero nariai. Giedojo besimokantieji chorinio dirigavimo ir giedojimo skyriuje; hipodiakonų, skaitovų, patarnautojų pareigas atliko besimokantieji ganytojų skyriuje, o būsimieji ikonų tapytojai meldėsi kaip dera parapijiečiams. Ir dėstytojai, ir besimokantieji rinkdavosi kartu ne tik per paskaitas bet ir Dievo šventovėje, ir tai - svarbiausia. Jie klausėsi paties Kristaus Išminties žodžių; be to, Kristus atiduoda Save, Savo Dieviškąjį Kūną ir Kraują Švenčiausiuose Slėpiniuose, kurių dalininkais Teologijos studijų besimokantieji tapdavo deramai pasirengę: atgaila, išpažintimi, malda. Išskirtine mokymosi ir meldimosi patirtimi jiems tapo ir kasdienės didžiojo Gavėnios pasninko pamaldos Nikolajaus šventovėje, kurios ten anksčiau nevykdavo. Kasdienės Vakarinės Gavėnios metu - tai ypatingos pamaldos, persmelktos giliu atgailos ir padedančios tikintiesiems pajusti tikrą dvasinę Gavėnios dimensiją. Šių pamaldų sandara reikalauja, kad tipikaras, choro vadovas ir skaitovas būtų labai gerai susipažinę su stačiatikių Liturgika. Chorinio dirigavimo ir giedojimo bei kitų skyrių besimokantieji, kurie taip pat lankė šias pamaldas, pažymėjo, jog tai svarbi ir vertinga patirtis.

Tad besimokantieji Teologijos studijose gavo ne tik teorinių žinių, bet ir praktiškos skaitovo, giesmininko, patarnautojo šventovėje patirties - kiekvienas savo pasirinktoje srityje. Nors į Teologijos studijas stoji savo paties noru ir negailėjo jėgų, kad išlaikytų visus ar bent dalį egzaminų baigiantis pirmiems mokslo metams, tų žmonių gyvenime išsipildė mūsų Dieviškojo Mokytojo žodžiai išstarti Jo mokiniams: „Ne jūs Mane išsirinkote, bet Aš jus išrinkau... Jūs būkite drąsūs: Aš nugalėjau pasaulį!“ (Jn 15, 16; Jn 16, 33).

Apibendrinant mūsų Teologijos studijų pirmųjų metų veiklos rezultatus, galima drąsiai teigti, kad sprendimas juos steigti buvo teisingas ir priimtas deramu laiku; jis atitinka mūsų Bažnyčios nūdienos būklę. Teologijos studijų darbo metai parodė, kad, bendrai paėmus, ir mokymo programa, ir auklėjamasis bei dvasinio ugdymo darbas su besimokančiais davė gerų vaisių: padėjo jiems suvokti, koks svarbus, o sykiu sudėtingas ir atsakingas tarnavimas Dievui ir žmonėms, be to, jie žengė pirmus žingsnius šia kryptimi. Teologijos studijų veikla suteikė naujų galimybių tobulėti tiek besimokantiems, tiek jų dėstytojams, kuriems reikia ir mūsų parapijiečių, dvasininkų maldingo palaikymo bei Dievo paramos.

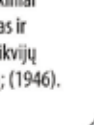

► Egzaminai vyko visą gegužę.

Iškiliausia, žmogaus verta mintis – tai mintis apie Dievo Ašvaizdą žmogaus gyvenime.
Šv. Nikolajus Serbietis (Velimirovičius)

BAŽNYTINIS KALENDORIUS. BIRŽELIS.

PIRMADIENIS	ANTRADIENIS	TREČIADIENIS	KETVIRTADIENIS	PENKTADIENIS	ŠEŠTADIENIS	SEKMADIENIS
LIETUVOS ŠVENTŲJŲ PAGERBIMO DIENOS:		TITULINĖS ŠVENTĖS:			1 Kank. Patricijus, Betanijos Prūsų vysk., ir su juo trys presbit.: Akakijus, Menandras, Polijenas (~100). 	2 5-a Savaitė po Velykų, apie samarietę. Šv. Aleksijus, Kijivo, Maskvos ir visos Rusijos metropolitas, stebukladis. (1431). Ištikimasis kunigaikšt. Daumantas (1299).
2 Šv. Aleksijus, Kijivo, Maskvos ir visos Rusijos metropolitas, stebukladis. Ištikimasis kunigaikšt. Daumantas.	29 Šv. Tichonas Luchietis, Kostromos stebukladis.	3 Šv. Konstantino ir Michailo cerkvė. Vilnius.	23 Švč. Trejybės cerkvės: Švenčionys, Marijampolė, Raseiniai.	5 Šv. Eufrosinijos Polockietės cerkvė. Vilnius.	24 Šventosios Dvasios katedra. Vilnius.	
3 Vladimiro Dievo Motinos ikona. Apašt. Iygūs: imper. Konstantinas (337) ir jo motina, imperatorienė Elena (327). 	4 Kank. Baziliskas (~308). Kank. Joanas – Vladimiras, Serbijos kunigaikšt. (1015). 	5 Šv. Eufrosinija Polockietė, igumėnė (1173). 	6 Šv. Simeonas Stilitas (Stulpininkas), ant Stebuklingojo kalno (596). Pal. Ksenija Peterburgietė (paskelb. šv.; 1988). 	7 Viešpaties Krikštytojo ir Pirmtako Jono galvos trečiasis radimas (~850). 	8 Apašt. iš 70-ies: Karpas ir Alfiejus (I). Kank. Georgas Naujasis (1515). 	9 6-a Savaitė po Velykų, apie akląjį. Maskvos metropol. Kiprijonas, Fotijus ir Jona. (Relikvijų perkėl.; 1472).
10 Šv. Niketas, Chalkedono vysk. (IX). Ignatijus, Rostovo vysk. (1288). 	11 Kank. Teodozija, mergelė (730). Lukas, Simferopolio arkivysk., išpažinėjas (1961). 	12 Velykų šventės atbaiga. Viešpaties Dangun Žengimo prieššventė. 	13 Viešpaties Dangun Žengimas. 	14 Kank. Justinas Filosofas ir kiti (166). Teisusis Joanas Kronstatietis (paskelb. šv.; 1990). 	15 Šv. Nikiforas, išpažinėjas, Konstantinopolio patr. (828). Did. kank. Joanas Naujasis, Sočavietis (1330–1340). 	16 7-a Savaitė po Velykų, skirta I Visuotinio Bažnytinio Susirinkimo šv. tėvams (325).
17 Šv. Mitrofanus, Konstantinopolio patr. (~326). 	18 Kank. Dorotėjus, Tyro vysk. (~362). Ištikimojo didž. Černigovo ir Kijivo kunigaikšt. Igorio relikvijų perkėlimas (1150). 	19 Šv. Visarionas Egiptietis, stebuklad. (IV–V a). Šv. Hilarijonas Naujasis (845). 	20 Kank. Teodotas Ankiritis (303). Teisusis Pavelas Taganrogietis (paskelb. šv.; 1999). 	21 Viešpaties Dangun Žengimo šventės atbaiga. Did. kank. Teodoras Stratilatas (319). 	22 Švč. Trejybės «Tėvų šeštadienis». <i>Visų mirusių stačiatikių, mūsų tėvų ir brolių, Atminai.</i> 	23 Švenčiausiosios Trejybės diena. Sekminės.
24 Šventosios Dvasios diena. 	25 Šv. Anupras Didysis (IV). Šv. Petras Atonietis (734). 	26 Kank. Akvilė (293). Šv. Trefilijus Kiprietis, vysk. (~370). 	27 Pran. Elizejus (IX a. pr. Kr.). Šv. Metodijus, Konstantinopolio patr. (847). 	28 Pran. Amosas (VIII a. pr. Kr.). Jona, Maskvos ir visos Rusijos metropol., stebuklad. (1461). 	29 Sekminių šventės atbaiga. Šv. Tichonas Luchietis, Kostromos stebukladis (1503). 	30 1-a savaitė po Sekminių. Visi šventieji. <i>Petrinių pasninko išvakarės.</i>

BAŽNYTINIS KALENDORIUS. LIEPA

PIRMADIENIS	ANTRADIENIS	TREČIADIENIS	KETVIRTADIENIS	PENKTADIENIS	ŠEŠTADIENIS	SEKMADIENIS	
1 Kank. Leontijus, Ypatijus ir Teodulas (70–79). 	2 Apašt. Judas, vadinamasis Viešpaties brolis (~80). Jobas, Maskvos ir visos Rusijos patr. (1607). 	3 Kank. Metodijus, Pataros vysk. (312). Ištikimasis kunigaikšt. Glebas Vladimirietis (XII). 	4 Kank. Julijanas Tarsietis (~305). Vien. Maksimas Graikas. Relikvijų įgijimas (1996). 	5 Kank. Eusebijus, Samosatos vysk. (380). Vien. Varlamas Chutynietis (1192). 	6 Vladimiro Dievo Motinos ikona. Kankinė Agripina (253–260). 	7 2-a savaitė po Sekminių; Visi Rusijos šventieji. Pranašo Jono Krikštytojo Gimimas. 	
8 Kank., vienuolė Febronija, mergelė (~304). Ištikimasis kunigaik. Petras ir šv. kunigaikštienė Febronija, Muromo stebukladariai (1228). 	9 Tichvino Dievo Motinos ikona (1383). Vien. Tichonas Luchietis, Kostromos stebuklad. Relikvijų įgijimas (1569). 	10 Šv. Sampsonas Svetingasis (Ho philoxenos; ~530). Teisioji Joana, miros nešėja (I). 	11 Vien. Sergijus ir Germanas Valaamiečiai, stebuklad., (~1353). Dievo Motinos ikona, vadinama «Trirankė». 	12 Šlovingieji vyriausieji Apaštalai Petras ir Paulius (67). 	13 Šlovingųjų ir garbingųjų 12 Apaštalų soboras. 	14 3-ia savaitė po Sekminių. Šv. nesavanaudžiai Kozmas ir Damijonas, kentėję Romoje (284). 	
15 Švč. Dievo Gimdytojos garbingojo drabužio padėjimas Blachernose (V). Šv. Fotijus, Kijivo, Maskvos ir visos Rusijos metropolitas (1431). Pažaislio Dievo Motinos ikona. 	16 Kank. Jakintas (108). Filipas II. Maskvos ir visos Rusijos metropol., stebuklad. Relikvijų perkėlimas (1652). 	17 Šv. Andriejus, Kretos arkivysk. (740). Kančią kentėjusieji: Caras Nikolajus ir jo šeima (1918). 	18 Vien. Afanasijus Atonietis (1000). Sergijus, Radonežo igumėnas. Garbingųjų jo relikvijų įgijimas (1422). 	19 Vien. Sisojas Didysis (429). Radonežo šventųjų soboras. Teisioji Julijona, mergelė, Alšėnų kunigaikštystė. Relikvijų įgijimas (XVI). 	20 Vien. Tomas Malėjietis (X). Vien. Akakijus, apie kurį pasakoja Jonas Klimakas (VI). 	21 4-a savaitė po Sekminių. Švč. Dievo Gimdytojos ikonos Kazanės mieste atsiradimas (1579). 	
22 Kank. Pankratijus, Tauromenijos vysk. (I). Vien. Gavrijilas Atonietis (1901). 	23 Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus garbingojo drabužio padėjimas Maskvoje (1625). Vien. Antonijus Pečerietis, Kijivietis (1073). 	24 Didž. Kank. visų giriamos Eutemijos stebuklo prisiminimas (451). Apašt. Iygi Olga, didžioji Rusijos kunigaikštienė, (969). 	25 Kank. Proklas ir Hilarijus (II). Šv. Michailas Maleinas (962). Dievo Motinos ikona, vadinama «Trirankė». 	26 Arkangelo Gabriėliaus soboras. Visi Lietuvos šventieji. Šv. Vilniaus kankiniai Antonijus, Joanas ir Eustachijus. Relikvijų grįžimas į Vilnių; (1946). 	27 Apašt. iš 70-ties Akvilas (I). Vien. Stefanus Machriščietis (1406). 	28 5-ta savaitė po Sekminių. Šešiuose Visuotiniuose Bažnyčios Susirinkimuose dalyvavusių šv. tėvų atminimas. Apašt. Iygus didysis kunigaikšt. Vladimiras, (1015). 	
29 Kank., Atenogenas, vysk., ir 10 jo mokinių (~311). 	30 Didž. Kank. Marina (Margarita) (IV). Irenarchas, Solovkų igumėnas (1628). 	31 Kank. Emilijonas (363). Kank. Jakontas Amastrietis (IV). 	LIETUVOS ŠVENTŲJŲ PAGERBIMO DIENOS: 9 Šv. Tichonas Luchietis, Kostromos stebuklad. 15 Šv. Fotijus, Kijivo, Maskvos ir visos Rusijos metropolitas, stebuklad.		TITULINĖS ŠVENTĖS: 7 Pranašo, Viešpaties Pirmtako ir Krikštytojo Jono Gimimo cerkvė. Visaginas. 12 Vyriausiųjų Apaštalų Petro ir Pauliaus cerkvės: Vilnius, Šiauliai. 19 Teisioji Julijona, mergelė, Alšėnų kunigaikštystė. 26 Vilniaus kankiniai Antonijus, Joanas ir Eustachijus (šv. relikvijų grįžimas į Vilnių). Visi Lietuvos šventieji.		21 Kazanės Dievo Motinos ikonos garbei pašvęsta cerkvė. Tytuvėnai. 25 Šv. Konstantino ir Mykolo cerkvė. Vilnius.

Нелиūdék дѣлъ шю гъвенимо неганду, тай – мѹсѹ дѣлѣ, тай – Дѣвоу теѣсмас.
Šv. Nikonas Optietis

Visų Lietuvos šventųjų soboras

Titulinės šventės

2024 metų liepos 26 Šventosios Dvasios vienuolyne (Vilnius, Aušros Vartų g-vė, 10) vėl vyks iškilmės visų Lietuvos šventųjų garbei: tai jų atminimo diena.

1946 metų liepos 26, tikinčiųjų maldų ir patriarcho Aleksijo I tarpininkavimo dėka bedieviška valdžia grąžino Bažnyčiai šv. Vilniaus kankinių – Antonijaus, Joano ir Eustachijaus relikvijas, ir jos lėktuvu buvo atskraidintos į Vilnių. Nuo 2020 metų ši diena tapo ir visų Lietuvos šventųjų pagerbimo šventė.

Lietuvos šventųjų soborą sudaro 32 tikėjimo pasišventėliai. Tarp jų – šventieji Vilniaus kankiniai, šv. vienuolis Eliziejus Laurušavietis, šv. vienuolė Charitina Lietuvaitė (kunigaikštė), šv. ištikimasis kunigaikštis Daumantas (Timotiejus) Pskovietis ir buvęs Vilniaus ir Lietuvos arkivyskupas Tichonas (tapęs patriarchu).

Liepos 26, penktadienį, Šventosios Dvasios vienuolyno katedroje, 10.00, prasidės šventinė Liturgija. Ją celebruos Vilniaus ir Lietuvos metropolitas Inokentijus. Kartu tarnaus visi Lietuvos Stačiatikių Bažnyčios klero nariai. Vienuolyne esančios šventųjų Vilniaus kankinių relikvijos bus atidengtos,

► A. Litvinovo nuotraukoje: Visų Lietuvos šventųjų pašlovinimas, vykęs 2022 metų liepos 26 Vilniaus Šventosios Dvasios vienuolyne.

ir tikintieji galės jas pagerbti.

Pasibaigus šiai Liturgijai, vyks religinė procesija aplink šventovę.

Liepos 26 Šventosios Dvasios vienuolyne vyks ir ankstyvoji Liturgija. Ji prasidės 7.00 ir bus aukojama

ma olos šventovėje. Joje, pasibaigus ankstyvajai, Liturgijai vyks „Mažasis“ vandens šventinimas.

Birželio 24, kitą dieną po Sekminių (Šventčiausiosios Trejybės Dienos), kurios vienos 12 metų švenčių, Vilniuje, Šventosios Dvasios vienuolyne, vyks iškilminga Liturgija titulinės šventės - Šventosios Dvasios Dienos proga.

Dieviškąją Liturgiją celebruos Vilniaus ir Lietuvos metropolitas Inokentijus. Kartu tarnaus gausus Lietuvos Stačiatikių Bažnyčios klero narių būrys.

Liepos 7, sekmadienį, - Visų Rusios šventųjų cerkvės, esančios Klaipėdoje, titulinė šventė.

Didžiojo kankinio, gydytojo Panteleimono pagerbimo dieną, rugpjūčio 9, vyks šventė Visagino Dievo Gimdytojos Paaukojimo ir Panteleimono šventovėje. O rugpjūčio 28, trečiadienį, viena iš 12 metų švenčių, - Skaisčiausiosios Dievo Gimdytojos Užmigimas. Titulinės šventės Dieviškoji Liturgija vyks Vilniuje, Skaisčiausiosios (Užmigimo) katedroje.

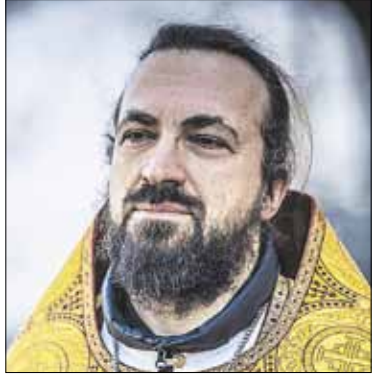
Daugiau duomenų apie Lietuvos Stačiatikių Bažnyčios šventovių titulines šventes pateikiama bažnytiniame kalendoriuje, paskelbtame mūsų laikraščio 4 - 5 psl.

BAŽNYTINIS KALENDORIUS. RUGPJŪTIS

PIRMADIENIS	ANTRADIENIS	TREČIADIENIS	KETVIRTADIENIS	PENKTADIENIS	ŠEŠTADIENIS	SEKMADIENIS
TITULINĖS ŠVENTĖS:			1 Šv. Makrina, šv. Bazilijaus Didžiojo sesuo (380). Šv. Serafimas Sarovietis, stebuklad. Relikvijų įgijimas; 1903.	2 Pran. Eljias (IX a. pr. Kr.). Šv. Joanas Steblinas Kamenskis, prot. (1930). Kank. Afanasijus, Brastos igumenas. Relikvijų įgijimas (1649).	3 Pranašas Ezechielis (VI a. pr. Kr.). Šv. Simeonas, Kristaus „kvailelis“ ir jo bendražygis Jonas (~ 590).	4 6-a savaitė po Sekminių. Apašt. lygi Marija Magdaliėtė, miros nešėja (I). Kank. Fokas, Sinopo vysk. Relikvijų perkėl. (403–404).
9 Dievo Motinos Paaukojimo šventovėje ir didžiojo kankinio Panteleimono cerkvė. Visaginas.	19 Viešpaties Atsimainymo cerkvė. Kėdainiai.	28 Skaisčiausiosios Dievo Motinos Užmigimo katedra. Vilnius. Dievo Motinos Užmigimo cerkvė. Vievis.	8 Kank. Hermolojus, Hermepas ir Hermokratas, Nikomedijos kunigai (~305).	9 Didysis kank. ir gydytojas Panteleimonas (305). Šv. Germanas Aliaskietis (paskelb. šv.; 1970).	10 Smolensko Dievo Motinos ikona «Hodegetrija».	11 7-a savaitė po Sekminių. Kank. Kalinikas (III–IV).
5 Požajivo Dievo Motinos ikona (1675). Kank. Trofimas, Teofilus ir su jais 13 kank. (284–305).	6 Šv. Jurgis (Koniskis), Mogiljavo arkivysk. (1795). Kank. Kristina (~ 300 m.).	7 Teisiosios Onos, Švč. Dievo Gimdytojos motinos, užmigimas.	15 Pirmojo kank. arkidikono Stepono relikvijų perkėl. iš Jeruzalės į Konstantinopolį (~ 428 m.).	16 Šv. Izakijas, Dalmatas ir Faustas (IV–V). Šv. Antonijus Romietis, Naugardo stebukladaris (1147).	17 Septyni Efezo jaunuoliai: Maksimilianas, Jamblikas, Martinianas ir kt. (~250; 408–450).	18 8-ta savaitė po Sekminių. Viešpaties Atsimainymo Prieššventė. Kank. Eusignijus (362).
12 Apašt. iš 70-ies: Silas, Siluanas, Kriskentas, Epenetas ir Andronikas (I). Kank. Jonas Karys (IV).	13 Garbingojo, Gaivinančio Viešpaties Kryžiaus Išnešimo Prieššventė.	14 Garbingojo, Gaivinančio Viešpaties Kryžiaus Išnešimas. Pasninko prieš Užmigimo šventę pradžia.	22 Apaštalas Motiejus (~ 63). Šv. Filaretas, Černigovo arkivysk. (1866).	23 Kank.: arkidiak. Laurentijus, popiežius Sikstas II, diak. Felicimas ir Agapitas; Romanas; Romiečiai (258).	24 Kank. Euplas, arkidiak. (304). Kank. Feodoras ir Vazilijus, Pečery vienuoliai (1098). Šv. Feodoras Ostrogiškis, kunigaikšt., Pečery vienuolis (1483).	25 9-a savaitė po Sekminių. Kank. Fotijus, Aniketas ir daugelis su jais (305–306).
19 Mūsų Viešpaties – Dievo ir Išganytojo Jėzaus Kristaus Atsimainymas.	20 Viešpaties Atsimainymo Pošventė. Kank. Dometijus Persas ir 2 jo mokiniai (363).	21 Šv. Emilijonas Kizikietis, išpaž., vysk. (815–820). Šv. Grigorijus Pečerietis, ikonų tapytojas (XII).	29 Viešpaties Jėzaus Kristaus Acheiropitos Paveikslas (Skarinio) pernešimas iš Edesos į Konstantinopolį (944).	30 Kank. Mironas, presbit. (250). Šv. Pimenas, Ugrešo archimandr. (1880).	31 Kank. Floras ir Lauras (II). Kank. Hermas, Serapionas ir Polijenas (II).	LIETUVOS ŠVENTŲJŲ PAGERBIMO DIENOS: 2 kankinys Joanas Steblinas Kamenskis, prot. Kankinys Afanasijus, Brastos igumenas. 6 šv. Georgijus (Koniskis), Mogiljavo arkivysk. 24 šv. Feodoras Ostrogiškis.
26 Viešpaties Atsimainymo šventės Atbaiga. Šv. Maksimo Ispaninėjo užmigimas (662); jo relikvijų perkėl.	27 Švč. Dievo Gimdytojos Užmigimo Prieššventė. Pranašas Michėjas (VIII a. pr. Kr.).	28 Švč. mūsų Valdovės, Dievo Gimdytojos ir Visada Mergelės Marijos Užmigimas.				

Igumenas Antonijus: Juo daugiau meilės, juo prasmingesnis žmogaus gyvenimas

Balandžio pabaigoje Šventosios Dvasios vienuolyno dekanas, igumenas Antonijus (Gurinovičius) pažymėjo savo įšventinimo į kunigus jubiliejų — 30 metų ganytojo tarnystės. Šia proga laikraštis „Stačiatikių Lietuva“ parėngė su juo interviu.

— Tėve Antonijau, balandžio 23 sukako Jūsų ganytojiškos tarnystės trisdešimtmetis. Prašome papasakoti apie savo kelią į kunigus ir vienuolius. Kokia buvo jo pradžia?

— Vaikystėje aš nebuvo tikintis. Tėvai retai lankėsi šventovėje, o štai močiutė ir senelis nuolat ją lankė ir kartais vesdavo ten mane. Savo metu senelis čia, Vilniuje, mokėsi seminarijoje. Tai buvo dar iki Antrojo Pasaulinio karo, 1924 metais. Seminarija veikė Švenčiausiosios Trejybės vienuolyno komplekse; dabar ten — unitų šventovė. Rimčiau apie religiją ėmiau mąstyti, kai man buvo 15 — 16 metų. Močiutė tada dar buvo gyva, ji pas mus namuose rado prieš revoliuciją leistus seminarijos vadovėlius, priklausiusius mano seneliui. Ir aš labai susidomėjęs visa tai skaičiau. Tėvai iš pradžių nelaikė to kažkuo itin rimtu. Bet vėliau pritarė mano pasirinkimui.

— Kada supratote, kad norite savo gyvenimą susieti su Bažnyčia?

— Aš tai suvokiau būdamas aštuoniolikos. Tada jau mokiausi Kauno Politechnikos institute, kurio Vilniaus filialas, beje, įsikūręs šalia Švč. Trejybės šventovės, pas-tate, kuriame anksčiau veikė mi-nėta senelio lankyta seminarija. Tada dar to nežinojau, bet kažkaip nusprendžiau, jog, užuot studijavus inžinerijos dalykus, reikia eiti į Stačiatikių Bažnyčią. Labai norėjau dirbti Bažnyčioje. Nesvarbu, ką veiksiu, kad tik tai būtų tarnavimas Dievui ir žmonėms. Su-brendus šiam sprendimui, ėmiau apie jį kalbėti su mūsų dvasininkais, o konkrečiai — su protojerėjumi Viačeslavu Skovorodko, kurį gerai pažinojo mūsų šeima, su archimandritu Efremu (Iodo). Ir visi, su kuriais bendravau, patarinėjo kreiptis į patį metropolitą Chrizostomą, kad jis nuspręstų, ką man daryti. Ir aš pasiprašiau primamas. Jo Eminencija priėmė mane labai šiltai, sakyčiau, tėviš-

► Igumenas Antonijus dažnai pamokslauja per pamaldas Vilniaus Šv. Dvasios vyrų vienuolyne. A. Litvinovo nuotr.

kai, nors tada dar nebuvo itin gerai susipažinęs su Bažnyčios gyvenimu. Nepaisant to, jis išvydo, jog trokštu tarnauti Bažnyčiai ir palaimino mane dirbti čia, Šventosios Dvasios vienuolyne, jo šventovėje, presbiterijos patarnautoju. Pamenu, kad šventovėje reikėjo būti jau 6 val. Kad spėčiau atvažiuoti, teko keltis 5 val. 15 min. Mano apmokymui vadovavo pats metropolitas Chrizostomas. Taip darbavau apie dvejus metus, ir po to Jo Eminencija pasiūlė man tapti diakonu.

— Vadinasi, Jūs iš pradžių tapote dvasininku, o jau po to — vienuoliu?

— Tikrai taip. Diakonu tebu-vau per Gavėnią, be to, ne visą, ir metropolitas pasakė, jog laiko galimu dalyku iššventinti mane į kunigus (su privaloma viengungyste, t. y. celibatu), turėdamas omenyje, kad neakivaizdžiai mokysiuos seminarijoje. Aš svajojau apie tai, kad tapčiau kunigu, tarnaujančiu Bažnyčiai, todėl nebuvo jokių dvejonių. Ir prieš 30 metų — 1994 balandžio 23, Lozorius šeštadienį, prieš Verbų sekmadienį, buvau iššventintas. Po to visą Didžiąją Savaitę ir visą Šviesiąją Velykų savaitę tarnavau su metropolitu Chrizostomu. Tai buvo nepaprastai vertinga praktika. Aš daug ko išmokau iš metropolito Chrizostomo, kuris apdovanotas išskirtinio maldingumo dvasia. Per pamaldas jis buvo tarsi deganti žvakė. O žodžių jis šykštėjo — galima sakyti, kad mokė ne daugžodžiaudamas, bet savo paties pavyzdžiu. Vienuolius tapau praėjus dvejiems metams, 1996 metais, apmąstęs savo tolesnį kelią. Man buvo aišku, kad

celibatininkui tarnauti bus sudėtinga, ypač parapijoje. Buvimas vienuoliu stiprina dvasiškai; vienuolyne yra regula, yra dvasinių vadovų — labiau patyrusių dvasininkų, brolių. Tai dvasinė šeima — rimta religinė paspirtis jaunam dvasininkui.

— Papasakokite, kaip buvote priimtas į vienuolius. Kas tai atliko? Ar Antonijaus vardą pats pasirinkote?

— Be abejo, tariausi su vienuoliais ir su savo nuodėmklausiais, dvasios vadovais kalbėjau apie stojimą į vienuolyną. Sulaukiau paramos ir iš metropolito Chrizostomo: jis palaimino šiam keliui. Į vienuolius mane iššventino archimandritas Augustinas (Palkinas). Tai įvyko 1996 metais, balandžio 26. Kai dėl vardo, tai iššventinant į vienuolius suteikiamas kitas vardas, nes tai jau naujas gyvenimas. Kartais vardą parenka tas, kas iššventina, ir iššventinamasis nežino, koks jis bus. Tačiau Augustinas pasidomėjo mano nuomone. Aš pasakiau, kad norėčiau būti pavadintas vieno iš trijų kankinių garbei — Antonijaus, Joano ar Eustachijaus. Kadangi mūsų eparchijoje jau buvo kunigas vienuolis Joanas (Kovaliovas), gyvenantis Mikiškėse, nutarė, kad lieka Eustachijus ar Antonijus (Beje, Šventosios Dvasios vienuolyne tradiciškai visada yra vienuolių, pavadintų šventųjų Vilniaus kankinių garbei). Ir archimandritas Augustinas parašė vardus ant lapelių, padėjo ant Altoriaus, pasimeldė. Burtai lėmė vardą — Antonijus. Iššventinimas vyko po Vakarinės, požemio šventovėje. Iššventintas aš, kaip priimta, naktį praleidau šven-

tovejė. Ryte priėmiau Švenčiausiosius Slėpinius. Taip prasidėjo mano vienuolio kelias.

— Ką iš vienuolių ir iš dvasininkų galėtumėte vadinti savo dvasiniu autoritetu, iš ko norėjote imti pavyzdį?

— Savo dvasinio kelio pradžioje lankiausi Pskovo Pečerų vienuolyne, du kartus buvau susitikęs su tėvu Joanu (Krestjankinu). Jis man padarė didžiulį įspūdį. Labiausiai imponavo jo tikėjimas ir įstabi meilė tiems, kurie į jį kreipdavosi, bei apskritai visiems žmonėms. Kartu tėvas Joanas elgėsi labai kukliai. Be to, važiauvau ir pas tėvą Nikolajų Gurjanovą, prašiau, kad palaimintų mane iššventinimui į vienuolius.

— Ir jis palaimino?

— Taip. Be to, jis palaimino tarnauti jo šventovėje, Zalit saloje. Ten aš tarnavau ir per Naktinę, ir aukojau Dieviškąją Liturgiją. Ir bendravau su tėveliu, kurio dvasingumas padarė man didžiulį įspūdį. Vėliau Divėjevo vienuolyne buvau susitikęs su archimandritu Zosimu (Sokuru). Teko bendrauti ir su kitais įstabiais dvasingaisiais senoliais, išpažinėjais, asketais. Be jau minėto metropolito Chrizostomo itin šiltai prisimenu ir Minsko bei visos Baltarusijos metropolitą Filaretą (Varchomejevą), su kuriuo taip pat ne sykį teko susitikti ir tarnauti. Tai buvo įstabiai dvasingas žmogus, žymus teologas, o kartu kupinas krikščioniškos meilės ir labai kuklus. Na ir, aišku, čia, Vilniuje, tarnaujantys broliai, vyresnioji jų karta — jie taip pat įtakoją mano dvasinę raidą. Tai tuometinis mūsų vienuolyno vie-

tininkas, archimandritas Nikita (Jakimovičius) ir archimandritas Predislavas, kuris mirė bemaž šimtmetis, ir mane iššventinęs archimandritas Augustinas (Palkinas), dabar tarnaujantis Samaroje. Negaliu nepaminėti ir savo dvasios tėvo, kunigo vienuolio Ignacijaus (Pologrudovo), vėliau tapusio metropolitu. Jis man skyrė daug dėmesio. Kai dėl teologinio išsilavinimo, tai aš penkerius metus neakivaizdžiai mokiausi Maskvos Dvasinėje seminarijoje. O po to šešerius metus studijavau Maskvos Stačiatikių Humanitarinių mokslų Šv. Tichono universitete. Turiu pasakyti, kad šis universitetas suteikė daug sistemingų stačiatikių teologijos žinių. Visada šiltai prisimenu savo mokytojus ir dėstytojus.

— Trisdešimt metų — ilgas laiko tarpas. Ar dabar gyvenimas Šventosios Dvasios vienuolyne skiriasi nuo to, koks buvo paskutinės XX a. dekadės pradžioje?

— Iš esmės nesiskiria. Šventosios Dvasios vienuolynas yra mieste, čia daug žmonių ateina pasimelsti, daugelis kreipiasi kilus dvasinio gyvenimo problemoms, prašo melstis, ateina išpažinties. Pas mus vyksta intencinės pamaldos, panichidos, mes tarnaujame, priimame išpažinties, pamokslaujame. Gyvenimo sankloda nepakito, tik, ko gero, žmonių padaugėjo.

— Tėve Antonijau, daugeliui tai, kas vyksta už vienuolyno sienų, yra paslaptis. Ar negalėtumėte kiek ją atskleisti ir papasakoti, kaip atrodo Jūsų dienos eiga, kas joje vyksta?

— Centrinis vienuoliško gyvenimo „nervas“ — tai šventovė,

tai malda. Kiekviena diena prasi-deda brolių intencijomis pamal-domis prie šventųjų Vilniaus kan-kinių relikvijų. Po to sakomos va-dinamosios Valandų maldos, au-kojama Dieviškoji Liturgija, vyks-ta kitos pamaldos. Vadinas, svar-biausias dalykas — malda švento-vėje. Tai centras, o visa kita kuria-ma aplink jį. Be to, kadangi tai miestas, ateina daug žmonių su įvairiais prašymais, klausimais ir problemomis. Tai vėlgi atima ne-mažai laiko. Tarp tų lankytojų ne-maža dalis žmonių, ne ką teisma-nančių apie krikščionybę, visai nepraktikuojančių Bažnyčios na-rių. Jiems kyla įvairių klausimų, į kuriuos norisi atsakyti, paaiškinti, pasufluoti, padėti žmogui artė-ti prie Kristaus.

— Tėve Antonijau, pasaulie-čiai turi įvairių pomėgių: vieni mėgsta žvejoti, kiti sportuoja ar kitaip bando atsipalaiduoti, var-gindami įvairių kasdienių rūpes-čių. O kaip vienuoliai ilsisi? Ar jie turi tokių galimybių?

— Aš mėgstu klasinę muziką, skambinu pianinu, nors laiko tuo užsiimti ir stinga. Man patinka simfoninė ir fortepijonui skirta muzika. Iš kompozitorių sunku kurį nors išskirti — visi jie, pradant gyvenusiais XVII a. ir iki XX a. vidurio, savaip genialūs. Mėgstu ir giesmes. Be to, labai myliu gam-tą. Man geriausias poilsis — pabū-ti gamtoje, nors retai tai darau, nes nuolat vykstant pamaldoms reikia būti vienuolyne.

— Sakoma, kad vienuolių gy-venime blogio kova su gėriu vyks-ta akivaizdžiau nei už vienuolyno ribų. Ar taip ir yra? Ar teisybė, kad vienuoliams dažniau iškyla pagundų?

— Kiekvienas krikščionis, tai yra kiekvienas, kas tiki Kristų ir stengiasi gyventi pagal Evangelijos įsakus, jaučia dvasinę kovą ir pati-ria pagundų. Ne išimtis ir vienuo-liai. Reikia būti labai kantriam ir nuolankiam Dievui. Man visada kyla noras pateikti tokį pavyzdį: kad galėtum griežti smuiku, reikia „muzikinės“ klausos, be jos, netap-si smuikininku. Ir norint būti vie-nuoliu taip pat reikia tam tikrų duomenų. Be to, Dievas turi pa-šaukti. Pagrindinis kelias, kuriuo Viešpats kviečia eiti siekiant išga-nymo, visgi yra šeimininis gyve-nimas. Vienuolio kelias — tai vei-kiu išimtis.

— Vienuoliui sunkiau nei šei-mos žmogui?

— Viešpats kiekvieną veda jo keliu. Vienam duota būti vienuo-liu, kitam — šeimos žmogumi. Ir tik Dievas žino, kuris iš jų geriau vykdo Evangelijos įsakus. Aš čia netaikčiau apibūdinimų, kas yra „aukščiau“, o kas — „žemiau“. Vie-nuoliams kaip tik būdinga laikyti save blogesniais, „žemesniais“ nei kiti žmonės. Manau, kad pasiteira-vę iš švento žmogaus tikrai išgirs-tume, jog vienuolis — visų men-kausias, o visi likusieji, be abejo, kur kas geresni, iškilesni nei jis.

— Ar vienuolio gyvenime yra vietos ambicijoms? Ar vienuoliai varžosi, pavyzdžiui, dėl to, prie kurio daugiau žmonių stovi eilė-je išpažinties?

— Gyvenime visko pasitaiko. Ir vienuoliai turi žmogiškų silpnų-bių — pavyzdžiui, puikybės ap-raiškų, noro vadovauti. Bet krikš-čionybėje visa tai nesulaukia pa-skatinimo, o priešingai — laikoma nukrypimu nuo jos. Galiu pasaky-ti, kad mūsų vienuolino broliai yra krikščioniškos dvasios. Todėl mums nekyla tokių problemų. Kie-kvienas brolis turi savo ratą žmo-nių, kurie jį jį kreipiasi. Tai norma-lu, nes vienam artimesnis tas ku-nigas, kitam — kitas.

— Šventosios Dvasios vienuo-lynas — šventa vieta. Čia šimtus metų gyveno vienuoliai, tarp ku-rių buvo ir šventųjų. Čia buvo ir tebėra didžių šventenybių. Ar gy-vendami tokioje palaimingoje vietoje, patyrėte kokių nors aki-vaizdžių Dievo Apvaizdos raiškos faktų, gal net stebuklų?

— Taip. Kartais žmonės pasa-koja apie ypatingą pagalbą, kurią jiems suteikė Kristus Dievas, Jo Motina, mūsų Vilniaus kankiniai ar kiti šventieji. Bet manau, kad didžiausias stebuklas — tai, kas vyksta ne išorės dalykuose, o žmo-gaus sieloje. Pavyzdžiui, kai neti-kintis žmogus tampa tikinčiuoju arba kai žmogui pavyksta įveikti nuodėmingus polinkius ir dvasiš-ka „pasveikti“. Kai apgaudinėjęs kitus nustoja tai daręs ar įpratęs savintis tai, kas svetima, nebėgia. Didžiausias, svarbiausias stebu-klas — žmogaus sielos pokytis, po-linkis į gera. Tokių stebuklų aš ma-čiau labai daug — tiek savo paties, tiek kitų žmonių gyvenime.

— Dauguma žmonių anksčiau ar vėliau susimąsto apie gyvenimo prasmę. Ar galite pasakyti, kad jau radote šią prasmę?

— Juo labiau žmogus myli Die-vą ir žmones, juo prasmingesnis jo gyvenimas. Tai neabejotinas fak-tas. Ir priešingai — juo mažiau mylime Dievą ir žmones, juo be-prasmisokesnė mūsų egzistencija, net jeigu yra kokių nors „išorinių“ laimėjimų.

— Tėve Antonijau, baigiant šį pokalbį, jei galima, patarkite mū-sų laikraščio skaitytojams, kaip gyventi ir būti išganymui tokį sudėtingą nūdienos metą?

— Manau, kad svarbiausia — tikėti Viešpatį Jėzų Kristų nukry-žiuotą ir prisikėlusį. Stengtis būti kuo arčiau Jo. Dienos bėgyje vis kreiptis su malda į mūsų Išganyto-ją. Dvasios stiprinimo dėlei nau-dinga skaityti Naująjį Testamentą ir šventųjų Bažnyčios tėvų bei nū-dienos pamokslininkų ir kitų krikščionybės autorių kūrinius. Ir internete galima rasti daugybę pu-ikių pokalbių ir pamokslų. O svar-biausia — reguliariai eiti išpažin-ties ir priiminėti Švenčiausiuosius Slėpinius.

Maksimas ROGALSKIS

Gydančioji Naktinė

► Protojerėjus mitroforas Josifas Zeteišvilis Visagino Dievo Motinos Paaudymo ir Panteleimono šventovėje, kur jis tarnauja klebonu. A. Litvinovo nuotr.

Protojerėjus Josifas ZETEIŠVILIS

Laikraštis „Stačiatikių Lietuva“ tęsia protojerėjaus Josifo Zeteišvilio pasakojimus iš rinkinio „Plonosios žvakės“, išleisto Visagino nedideliu tiražu.

Tai įvyko prieš kokius 15-16 metų. Tą žiemą gruodį buvo daug traumų - keletas mūsų brolių ir seserų paslydo ir sulaužė sau rankas ar kojas. Aš, aišku, atjaučiau juos, bet kartu negalėjau atsikratyti minties: „Kodėl visi jie krenta, o aš nekrentu?“ Ir tai buvo ne šiaip sau klausimas. Jo gelmėje tarsi gyvatė slypėjo prielaida, kad aš, skirtingai nei tie nukentėjusieji, elgiuosiu „žengiu“ atsargiau, protingiau.

Šis slaptas puikavimasis ir savi-gyra netrukus sulaukė deramos ir adekvačios bausmės. Aš dėl kažko-kios priežasties (pamenu, kokios, bet nenukrypsiu nuo temos) išbė-gau iš šventovės ir atsistoju ant panduso. Mano koja paslydo; pa-bandžiau griebtis už turėklo, bet nespėjau ir nuslinkau žemyn. O de-šinė ranka, kuria tebesilaikiau turė-klo, pakilo, atsilenkė už nugaros, ir aš pajutau aštrų skausmą. Gali būti, jog nusipelniau jos lūžio, bet atsi-pirkau patempimu, tiesa, stipriu, skausmingu ir ilgai varginusiu.

Dėkoju Dievui, kad galėjau tar-nauti, nors tai ir buvo nelengva. Pavasarį, balandį, Vilniaus kanki-nių Antonijaus, Joano ir Eustachi-

jaus šventę retai tenka minėti na-muose. Ji arba būna per Gavėnią, arba vyksta visiems susirinkus Vil-niuje, Šventosios Dvasios vienuo-lyne, kur yra šventųjų relikvijos. Bet tąsyk šventėme Visagine. Vir-šutinės navos dar nebuvo, tarnavo-mė apačioje. Naktinė vyko iškil-mingai, „Daugiamalonė“ buvo gie-dama prie didelės kankinių ikonos (ją tapė Olga Kiričenko); ten tiki-n tieji buvo patepami aliejumi. Da-rant tai ranka skaudėjo taip kaip ir keturis mėnesius iki to. Bet kitą ry-tą pabudęs pajutau, kad peties be-veik neskauda. Teliko skausmo pėdsakai. Bet ir juos jaučiau dar kokius du mėnesius. Veikiausiai tam, kad gerai įsiminčiau malonę, kurią man suteikė šventieji kanki-niai savo iškilmių dieną.

Atmintyje išliko dar viena gy-dančioji Naktinė. Ji vyko dar anks-čiau nei minėtoji, o būtent 1999 metais. Tada mes jau trejus metus kiek įstengėme įrenginėjome di-džiajam kankiniui ir gydytojui Pan-teleimonui pašvęstą navą. Mes ne tik sutvarkėme dvi patalpas - pa-čią navą ir priebažnytį, bet ir įrengė-me dalį dailaus raižytinio ikonostaso, kurį sumeistravo Vadimas Dobro-tinas. Neatmenu, bet gal ten, kur ir dera, jau stovėjo ir toks pats raižy-tinis ąžuolinis altorius.

Artėjo šio šventojo pagerbimo diena - rugpjūčio 9 (praėjus me-tams nava buvo pašventinta jo gar-

bei). Gyvendamas Visagine jau bu-vau sukaupęs tarnavimo įvairiomis sąlygomis patirties: nebaigtoje sta-tyti šventovėje, bute, su skolinta antimensa. Tačiau šįkart, turėdamas veikiančią Jono Krikštytojo šventovę, nedrįsau aukoti Liturgi-jos ten, kur dar vyko statyba, bet laikiau visiškai tinkamu dalyku, kad išvakarėse ten vyktų Naktinė. Tarp tų, kurie joje dalyvavo, buvo viena uoliausių mūsų parapijiečių su savo trimis vaikais, kurių jau-niausia - mergaitė, dar vežiota ve-žimėlyje (dabar ši parapijietė jau turi penkis vaikus).

Žinojau, kad mažylė, nors jai jau buvo dveji metukai, negalėjo valgyti nieko, išskyrus žindyvės pieną. Be to, ją gydyta nemalonus kvapo ir skonio vaistais, kuriuos ji noriai gėrė, nors jie ir nepadėjo.

Naktinė įvyko, visi jos dalyviai, įskaitant mažą mergaitę vežimėly-je, buvo patepti aliejumi.

Tuo viskas ir pasibaigė, o kitą dieną vėl susirinkome į Liturgiją jau Jono Krikštytojo šventovėje. Ne išsyk, o po kelerių metų minėtoji parapijietė papasakojo, kad po anos Naktinės jos mažoji dukrelė atsakė gerti vaistus, kuriuos iki tol gerdavo nuo gimimo. O po to tų vaistų nebereikėjo, nes jos ne-galia praėjo ir nebeatsinaujino. Jau kitą dieną, po Liturgijos, mažylė paprašė plovo ir pirmą sykį gyve-nime paragavo mėsos.

Skaisčiausiosios katedros choras užėmė pirmą vietą tarptautiniame festivalyje

Vilniaus miesto Skaisčiausiosios katedros choras, vadovaujamas Anos Kutiščevos, užėmė pirmą vietą tarptautiniame festivalyje „Bažnytinės muzikos dienos Hainuvkoje“. Hainuvka - Lenkijos miestas, kur vyko šis festivalis.

Skaisčiausiosios katedros choras nugalėjo „Miesto parapijos chorų“ grupėje. Iš viso festivalyje dalyvavo 27 stačiatikių chorai iš įvairių šalių; tarp jų - Latvijos, Lietuvos, Makedonijos, Serbijos ir Lenkijos chorai.

Festivalis konkursas Lenkijos

mieste Hainuvkoje vyko nuo gegužės 13 iki 18. Festivalis vyksta palaiminus autokefalinės Lenkijos Stačiatikių Bažnyčios vadovui, Jo Eminencijai Savai, Varšuvos ir visos Lenkijos metropolitui.

Kadangi festivalis rengiamas jau nuo 1982 metų, pastaroji cerkvių chorų peržiūra - keturiasdešimt trečia. Dabartinei Skaisčiausiosios katedros choro sudėčiai tai jau antras pasirodymas užsienyje. Pirmą sykį mūsų giesmininkai taip pat buvo išvykę į Hainuvką. Tai buvo pernai. Beje, tada kolektyvas užėmė trečią vietą.

► Skaisčiausiosios katedros choras.

Šventųjų Vilniaus kankinių šventė

2024 metų gegužės 11, Šviesiosios Velykų savaitės šeštadienį, tūkstančiai stačiatikių iš visos Lietuvos kampelių dalyvavo iškilmėse, skirtose šventųjų Vilniaus kankinių Antonijaus, Joano ir Eustachijaus atminimo dienai.

Iškilmes pradėjo Šv. Vilniaus kankinių šlovinimas Skaisčiausiosios katedroje, po kurio vyko didelė religinė procesija už Bažnyčios vienybę. Procesija judėjo Senamiesčiu nuo Skaisčiausiosios katedros link Didžiosios gatvės irėjo ja, po to - Aušros vartų gatve iki Šventosios Dvasios vienuolyno. Dvasininkai nešė didelę šv. Vilniaus kankinių ikoną. Procesijoje dalyvavo stačiatikiai tikintieji iš visų Lietuvos kampelių.

Procesijai pasibaigus Šventosios Dvasios vienuolyno katedroje vyko Palaimingosios ugnies (iš Jeruzalės) atnešimo ceremonija. Vilniaus ir Lietuvos metropolitas Inokentijus ryšeliais žvakių, uždegtų nuo specialios lempelės su Palaimingąja ugnimi, palaimino besimeldžiančius. Po to diakonai jiems

► Didelėje religinėje procesijoje „Už Bažnyčios vienybę“ dalyvavo penki tūkstančiai tikinčiųjų. A.Litvinovo nuotr.

išdalijo šias žvakes. Šįmet Palaimingoji ugnis į Vilnių atkeliavo per Lenkiją.

Pasibaigus ugnies atnešimo ceremonijai katedroje vyko šventinė Dieviškoji Liturgija. Ją celebravo metropolitas Inokentijus. Kartu tarnavo gausus Lietuvos Stačiatikių Bažnyčios klero narių būrys.

Po Liturgijos vyko religinė procesija, kurios metu Šv. Vilniaus kankinių Antonijaus, Joano ir Eustachijaus relikvijos buvo nešamos aplink vienuolyno katedrą. Visų šventės dalyvių laukė vaisės. Šv. Vilniaus kankinių atminimo diena - balandžio 27, bet dėl Gavėnios iškilmės buvo nukeltos į gegužės 11.

Klausimai kunigui: Ar Slėpiniai veiksmingi?

Į parapijiečių klausimus atsako Šventosios Dvasios vienuolyno katedros kunigas Olegas ŠLIACHTENKO

— Dėl buvusių klero narių, pašalintų iš dvasininkų, klausimų nekyla: jie ne dvasininkai ir negali tarnauti. O kaip su dvasininkais, kurie yra suspenduoti? Ar jiems tarnaujant slėpiniai tikri, veiksmingi?

Michailas

— Gerbiamasis Michailai, skirtingai nei pašalintieji iš dvasininkų, suspenduoti tebėra dvasininkai, bet jiems uždrausta tarnauti, todėl negali būti kalbos ir apie slėpinius. Jeigu jie bando tarnauti, visa ši jų veikla yra „nelegitimė“. Ir slėpiniai, kuriuos jie „atlieka“, nepripažįstami. Jeigu žmonės nepritaria Bažnyčios sprendimui dėl to ar kito dvasininko suspendavimo ir kreipiasi į nuo tarnystės nušalintąjį, kad šis atliktų kokį nors patarnavimą, tie besikrei-

piantieji patys pasitraukia iš Bažnyčios. Slėpiniai – rimtas dalykas, tad čia neturėtų būti atsainaus požiūrio į tai, kas juos atlieka. Nes ir nebūnant opozicijoje, o tiesiog nesukant galvos dėl to, kas tarnauja, galima likti už Bažnyčios ribų.

Jeigu suspenduotas dvasininkas atgailauja dėl savo prasižengimų, ir jam vėl leidžiama tarnauti, tai ir anksčiau jo atlikti patarnavimai, apieigos gali būti pripažintos veiksmingomis. Tuo tarpu iš dvasininkų pašalinti asmenys jau yra pasauliečiai ir jokių būdu negali tarnauti.

— Kodėl vienus šventuosius pagerbiame tik vieną kartą, o kitus - keletą kartų per metus? Tai pasakytina ir apie ikonas.

Tatjana

— Gerbiamoji Tatjana, Jums pačiai bus paprasčiau atsakyti į šį klausimą, jeigu pasidomėsite to ar kito įvykio, šventojo ar ikonos pagerbimo istorija. Šios informacijos galima rasti internete. Na, o atsakydamas į Jūsų klausimą, paminėsiu, kad kelios atminimo dienos atsiranda, kuomet ikona ar šventasis itin pastebimai, ryškiai reiškiasi žmonių gyvenime. Tada šventasis pagerbiamas ne tik užmigimo dieną, o, pavyzdžiui, ir jo relikvijų igijimo, jų perkėlimo į kitą vietą ar kokio nors svarbaus su juo susijusio įvykio proga ir pan. Štai, Jonui

Auksaburniui skirtos net 4 datos. Vasario 9 – hierarcho relikvijų perkėlimas. Jis buvo ištremtas ir mirė 407 m. pakeliui į tolesnę tremties vietą. Bet jau 438 metais Konstantinopolio gyventojai ir patriarchas Proklas įkvėpė imperatorių Teodosijų II grąžinti jo relikvijas į Konstantinopolį. Vasario 12 Jonas Auksaburnis pagerbiamas kartu su šv. Bazilijumi Didžiuoju ir šv. Grigaliumi Teologu. Ši šventė nustatyta XII a. Kilus ginčams, kuris iš šių hierarchų daugiau nuveikė kaip Bažnyčios mokytojas, galiausiai buvo nutarta visiems trims suteikti Bažnyčios mokytojo vardą. Rugsėjo 27 Jonas Auksaburnis iškelia Anapilin, bet tądien švenčiame Garbingojo ir Gaivinančiojo Viešpaties Kryžiaus Išaukštinimą. Matyt, todėl kalendoriuje numatyta ir kita Jono Auksaburnio pagerbimo diena – lapkričio 26.

— Neįveikti neskaistūs geiduliai, vadinamosios aistros labai mus kankins po mirties. Tačiau numalšinti šias aistras ir tapti beaistriam pavyksta tik nedaugeliui, tik šventiesiems. Tad ko mums tikėtis?

Sergejus

— Brangusis Sergejau, aistrų nebuvimas – tai Dievo dovana, o visišką, tobulą beaistriškumą – tai palaimingojo buvimo su Viešpačiu

Jo Karalystėje būseną. Viešpatims nenurodo, kad dar šiame gyvenime turime atsikratyti aistrų. Jeigu tai būtų įmanoma be Dievo pagalbos, vien žmogaus pastangomis, pasitelkus kokias nors psichologines treniruotes ar kitas praktikas, tąsyk kam būtų reikėję Kristui atlikti Jo Išganantįjį Žygdarbį, kam būtų reikėję Jam Prisikelti ir net įsikūnyti? Tas ir yra, kad aistrų nebuvimas – dovana, kurią kai kas gauna dar gyvendamas čia, o kiti – palaimingai mirę. Ko mums tikrai reikia, kad jos sulauktume, - tai gilus tikėjimo į Kristų, tai gyvenimo pagal Jo įsakus, tai santūros, atgailos ir kovos su aistromis. Atsakydamas į jūsų klausimą, pasakysiu: mums reikia dėti viltis į Jo Meilę mums, į Jo Žodžius. Atminkite, Jis Pats mums sako, kad neteistume kitų. Tada patys galime būti nenuiteisti (žiūr. Mt 7, 1).

— Kokia maldos prieš egzaminą prasmė? Ar galima prašyti Dievą, kad dėstytojas per egzaminą nepastebėtų „špargalkos“?

Olga

— Gerbiamoji Olga, žmonės, be abejo, kartais gali prašyti, kad Dangiškasis Tėvas dovanotų jiems sėkmę, ir Viešpats gali patenkinti šį prašymą. Tačiau ar tai garbinga? Dievas pagailėjo alkanų žmonių ir stebuklingai juos pamaitino. Tačiau Jis išsyk nuo jų pasitraukė, žinoda-

mas: išvydę veltui duodamos duonos jie nenorės darbuotis, o pabandydys paskelbti Jį Karaliumi, kuris juos išlaisvins nuo darbo. Jie ėmė ieškoti Gelbėtojo, o kai rado, Jis pasmerkė juos, tardamas, kad jie Jo ieškojo ne todėl kad Jį įtikėjo, ne todėl, kad panoro nusigręžti nuo savo blogybių ir gręžtis į gerį, o todėl, kad nori dykaduoniauti (žiūr. Jn 5). Na, o ką pasakyti apie „špargalką“? Jeigu nepasirengėte egzaminui, ar dera jums padėti, kad jos dėka įgytumėte tam tikrą kvalifikaciją, kurios realiai nėra? Kiek blogybių gali padaryti toks asmuo? Kai dėl pirmos jūsų klausimo dalies, tai yra prasmė melstis. Kuklus žmogus supranta, kad pernelyg didelis, pasitikėjimas savimi pražūtingas net esant labai protingam. Išmintingas žino, kad viskas iš Dievo, įskaitant ir gebėjimą mokytis. Jis meldžiasi Dievui, kad Viešpats Pats padėtų jam per egzaminą taip, kaip laiko tikslinga. Jis meldžiasi, kad Viešpats sustiprintų jo atmintį, neįleistų baimės į širdį, pripildytų ją tikėjimo, kantrumo ir ramybės, kad emocijos netemdėtų proto. Bet svarbiausia maldoje prieš egzaminą: ši malda yra vaiko pokalbis su Tėvu apie tai, kas jį jaudina.

Klausimus galima siųsti į redakciją įprastu arba elektroniniu paštu, arba per Vilniaus ir Lietuvos arkivyskupijos Facebook puslapį.

Siela panaši į Dangų, nes joje gyvena Viešpats. Šv. Teofanas ATRISIKYRĖLIS